

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ : 1) Μπάρι, 2) Χώλ Καϊν, 3) Ρήντ, 4) Φένιμορ Κούπερ, 5) Μακόλαιη, 6) Βίκτωρ Ουγκώ, 7) Λεόν Βάλ, 8) Λόρδος Βύρων, 9) Καρδινάλιος Νιουβαράν, 10) Τέννυσον, 11) Αντερσεν, 12) Αιμ. Ζολά, 13) Ίούλιος Βέρν, 14) Γκόλομθ, 15) Μπρέτ Χάγτ, 16) Ντάρβιν.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Η γυναίκα του τόν είχε πατήσει δυνατά στον κάλο, επίτηδες. Μη κατορθώνοντας με τις άγριες ματιές που τούφριχνε να του σταματήσει τη γλώσσα, κατέφυγε και τώρα στο μέσο αυτό, τὸ πρακτικό και δοκιμασμένο, πὸν τῆδαζε σὲ ἐνέργεια κάθε φορά πὸν ὁ Λέπουρας ἔλεγε μπροστά στα κορίτσια πράματα ἀκατάλληλα γιὰ παρθενακά αυτιά. Τὸ σκάνδαλο τοῦ φημισμένου μουσικοῦ καὶ τῆς ξελογιασμένης πριγκιπέσσας ἦταν τοῦ εἶδους αὐτοῦ, καὶ ἡ κ. Ἀρσινόη τὸν ἐπάτησε στὸν κάλο φρενιασμένη.

— Μὲ πέθανες, καυμένη γυναίκα! στέναξε ὁ Λέπουρας.

— Σοῦ τόπα τόσες φορές, ἀπάντησε αὐστηρά ἡ μητέρα, ἡ κουβέντες τοῦ καφενείου δὲν εἶνε γιὰ κορίτσια, τουλάχιστον γιὰ τὰ δικά μας...

Καὶ γνωρίζοντας στὶς τρεῖς κοπέλλες:

— Πηγαίντε τὰ ὄργανά σας.

Σὲ λίγο, ἡ παθητικὴ σερενάτα τοῦ Τοξέλι γέμιζε τὴν τραπεζαρία μετὴ τῆς μελωδίας τῆς. Ἡ χορδὴς τοῦ βιολιού, τῆς καθάρως καὶ τοῦ μαντολίνου ὑπάκουον πρόθυμα κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιδέξια δάχτυλα τῶν τριῶν ὄμορφων κοριτσιῶν. Στὴ γαλήνια κεινὴ εἰρηνὴ βραδεῖα, ἡ ἀρμονία ἔτρεχε ὀλοκάβαση. Κι’ ὁ πᾶτερ-φамиλιᾶς, ξεπαλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, φομιμάριζε τὸ ποῦρο του, μετὰ τὰ μάτια ἠδονικά μισοκλεισμένα, σάν βέρος Ἑλιτανῆσις... Ἡ κ. Ἀρσινόη ἐδίπλωνε τὴν πετσέτα τῆς μετὰ φαινομενικὴ προσοχὴ, μὰ κι’ ἡ δικὴ τῆς ἢ ψυχὴ ἦταν συνεπαρμένη ἀπὸ τὴν ἀρμονία. Τὰ μάτια τῆς, γεμάτα τρυφερόαδα, ἀγκάλιαζαν μετὰ μητρικῆ στοργῆς τὰ τρία κορίτσια πὸν ἐσχημάτιζαν ἕνα τόσο χαριτωμένο κι’ ἀληθινὰ ἀξιαγάπητο γροῦπλο...

Ἐξαφνα, ἀκούστηκαν χτύποι στὴν πόρτα. Ὁ πατέρας ἀνασηκώθηκε στὴν πολυθρόνα του, ἡ μητέρα πετάχτηκε ὀρθια.

— Χτύποι! εἶπε.

— Ποῖος νᾶνει τέτοια ὄρα; ρώτησε ὁ πατέρας. Περιμένουμε κανένα;...

— Ὅχι!...

Σὲ δύο στιγμῆς, ἡ Σταυροῦλα, ἡ κοντόχοντρη χωριαιοπούλα ὑπερήτρια, μπῆκε στὴν τραπεζαρία μετὰ φανερὴ ἀνησυχία στὴν ὄψη.

— Ποῖος εἶνε, Σταυροῦλα; Τί τρέχει;

— Ὁ ντελεγραφετῆς, κυρία... δηλαδὴ ὁ ντελεγράφος... κόμπασε σαστισμένη... πᾶ νὰ πῆ ἔνα ντελεγράφημα πὸν τὸ φέρανε γιὰ τὸν κύριο... Ξέρω κι’ ἐγὼ ἢ

κακομοῖρα;...

— Τηλεγράφημα, γιὰ μᾶς;

— Ἔτσι λέει τὸ παιδί... πᾶ νὰ πῆ ὁ ντελεγραφετῆς... καὶ στέκει κάτου, στὴν πόρτα.

— Φέρτον ἐδῶ! διέταξε ὁ Λέπουρας.

Τὰ τρία κορίτσια, πὸν εἶχαν σταματήσει τὸ παίξιμο, ἔστεκαν περιέργως νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει...

Ὁ διανομέας τοῦ Τηλεγραφείου μπῆκε μετὰ τὸ κασκέτο στὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ βιβλίο τῶν ὑπογραφῶν στὸ ἄλλο. Ὁ συμβολαιογράφος ὑπέγραψε βιαστικά, πῆρε τὸν φάκελλο, ἔδωσε ἕνα φράγκο στὸ παιδί, κι’ ὄταν ἔμειναν μόνου ἀνοῖξε μετὰ μιὰ νευρική χειρονομία τὸ τηλεγράφημα. Ἡ γυναίκα του ἀλάγυ, τὰ τρία κορίτσια ἀπέναντι, ἢ ὑπερήτρια στὴν πόρτα, ἐκπῆταξαν ἀμίλητες, πέντε ζωντανὰ ἐρωτηματικά. Ὁ Λέπουρας ἔριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ κι’ ἔβγαλε φωνή:

— Μπᾶ! Εἶνε ἀπὸ τὸ Λάμπη!

— Ἀπὸ τὸ Λάμπη! ἐπᾶνελο-βαν τὰ πέντε στόματα.

— Ναι, ἀπὸ τὸν ἀνηψιό μας τὸ Λάμπη... Μᾶς τηλεγραφεῖ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Καὶ ἀργά, τονίζοντας κάθε λέξι, ἐδιάβασε:

«Νικόλαον Λέπουραν, συμβολαιογράφον, Ν α ὕ π λ ι ο ν.

» Σήμερον διεκομίσθη ἐνταῦθα τραυματίας. Κατὰστάσις βελτιουμένη. Εἰδοποιήσατε καταλλήλως μητέρα μου.

Χαράλαμπος Κερασιώτης».

— Ὁ Λάμπης τραυματίας!... Ὁ ἑαδερφοῦλης μας!... Παναγία μου!... Ξεφοίνιζαν τὰ κορίτσια τρομαγμένα.

Ἡ κυρία Λέπουρα εἶχε γλωμάσει. Ὁ ἀντρας τῆς διάβαζε καὶ ξεαναδιάβαζε τὸ τηλεγράφημα, λογάριζε τὴν ὄρα τῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς ἀφίξεως, κατὰστρωνε τὰ σχέδιά του, πῶς νὰ πῆ στὴ Φρόσω, πῶς θὰ τῆς ἀρχίσῃ τὴν κουβέντα, πῶς θὰ ἐκτελέσῃ μετὰ τρόπο τὴν παραγγελία τοῦ Λάμπη, ἐνὶ μὴν τῆς ἐρῆθ ἀνένηκε κὸλοπο τῆς κακομοῖρας». Κι’ ἐπειδὴ ἢ συγᾶνηοι τὸσφαιγγε τὴν καρδιά καὶ τοῦ σταματοῦσε τὴ σκέψη, θέλησε νὰ τὸ ἀναβάλῃ.

— Ἐ, ἄς τὴν ἀφήσουμε ἀπόψε, εἶπε, νὰ κοιμηθῇ ἡσυχᾶ καὶ τὸ μαθαίνει τὸ πρωτὶ.

Μὰ ἡ γυναίκα του εἶχε διαφορετικὴ γνώμη.

— Ὅχι, ἔκαμε, πρέπει νὰ τῆς τὸ ποῦμε μᾶ ὄρα ἀρχίτερα. Καλύτερα ἢ ἀλήθεια, παρὰ ἢ ἀμφοβολία... Δὲν τὴν εἶδες, Νικολά-

□ □ □ □ ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ □ □ □ □

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΧΟΡΕΥΟΥΝ (Γλυπτικὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Λουκά νελλά Ρόμπια. Ἐθνικὸ Μουσεῖο Φλωρεντίας).

κη μου, πού έμεινε πετόι και κόκκαλο;... 'Αμέσως να πάμε να τής το πούμε. Κι' έπειτα γιατί φοβάσαι μήν πάθει; Τί λέει το τηλεγράφημα; «Κατάστασις βελτιωμένη». Αυτό σημαίνει δι...

— ... δι' ο γινός της θέλει να τής κούνη την αλήθεια, έμφομοίρσει ο Λέπουρας κουνώντας θλιβερά το κεφάλι. Πώς ξέρει αν δέν έχασε κανένα χέρι ή κανένα πόδι ο καυμένος ο Λάμπης...

— 'Ω, μπαμπά! Έκαναν με μιιά φωνή ή 'Αγλαία κι' ή Δήμητρα, ένω ή Σμαρώ έβαλε τα κλάματα.

— Πάρε τώρα τις γρουσουζιές, ελτε ή κ. 'Αρσινόη στον άντρα της. 'Αν ήταν σε κακή κατάσταση, δέν θα μπορούσε να γράψη και το τηλεγράφημα. Αυτό δέν το συλλογίστηρες! έπρόσθεσε με θριαμβευτικό τόνο.

— Χμ, και τι βγαίνει μ' αυτό; Μπορεί να παρακάλεσε το γιατρό, κανένα νοσοκόμο, κανένα φίλο του, ξέρω κι' έγώ, και κείνος ανέλαβε να μās τηλεγραφήσει... Μά, ώστόσο, ως ελάτουμε...

— Κείνο πού βλέπω γώ, Νικολάκη, είνε πώς δέν έχεις το κουράγιο να πās στη μάνα του και να τής το πής. Λοιπόν, πετάγομαι γώ!

— Μαμά, γαρθώ και γώ; παρακάλεσε ή Δήμητρα.

— Κι' έγώ, μαμάκα! ελτε ή 'Αγλαία.

— Πάρε με και μένα, μητερούλα! έκλαψε ή παραπονιάρη ή Σμαρώ.

Μά ή κ. 'Αρσινόη δέν ήθελε να πάρη καμμιά μαζί της, γιατί συλλογίστηκε πώς, αν ή Φρόσω τής έβλεπε να μπαίνουν ως τέτοια ώρα σπίτι της, φέροντας μιιά τέτοια είδησι, θα τής κορόβιαν ή καρδιά. Λοιπόν, θα πήγαινε μόνο με την υπηρέτρια. Τό σπίτι τής Φρόσως ήταν μόλις διακόσια βήματα πιδό περα.

— Σταρούλα, ελτε, φέρε μου το σάλι μου κι' ετοιμάσου να με συντροφέησις.

Όταν ή κ. 'Αρσινόη, με το κεφάλι σκεπασμένο με το σάλι και συντροφεασμένη από την υπηρέτριά της, περνούσε κάτω από το σπίτι του κηρ Γιάννη, του απόστρατου, ελδε το παράθυρο τής Φωτούλας φωτισμένο.

— Δουλένι άκόμη το προκομένο το κορίτσι, σκέφτηκε, και κείνος ο χαίρλης ο πατέρας της πώς ξέρει σε ποιιά ταβέρνα μετρουλιάζει...

Μά την ίδια στιγμή μιιά γυναικεία σιλουέττα φανερώθηκε στο στενόμακρο ξύλινο μπαλκόνι, κι' ή Σταρούλα ελτε:

— 'Η Φωτούλα, κυρία, ποτίξει τις γλάστρες της.

'Αλήθεια, νερό έστιαξε από το μπαλκόνι. Τό φανάρι του δρόμου έρχοιχε το φως του στο σπίτι κι' ή Φωτούλα ξεχώριζε καθαρά μι' έναν κουβά στο χέρι.

— Καλησπέρα, Φωτούλα, φώναξε ή κυρία Λέπουρα, στη φιληγάδα των κοριτσιών της.

'Η κοπέλλα ξαφνιάστηκε.

— Μπα! έσεις, κυρία 'Αρσινόη;!... Δέν σās γνώρισα... Μήτως βραχίκατε;...

— 'Οχι, κόρη μου.

— Να σās δώ μιιά στιγμή.

— Δέν μπορώ ν' άνεθώ... Είμαι βιαστική, πάω στη Φρόσω. Είνε κάτσια ανάγκη.

— 'Α! Έκανε ή Φωτούλα, κι' ή καρδιά της χτύπησε δυνατά. 'Ηθελε κι' άλλα να πη, να ρωτήσει, γιατί πολλά υποψιάστηκε, μα ή κυρία Λέπουρα δέν τής έδωσε καιρό. Την καληνύχτισε κι' άπομακρόνθηκε γρήγορα, με την υπηρέτριά της, μέσα στο μισοκότεινο καλντριόμ...

'Η Φωτούλα έμεινε στο μπαλκόνι, άσάλευτη σαν άγαλμα. Χίλιες σκέψεις, χίλιες έγνοιες βούζαν, μελίσσι, στο κεφάλι της: 'Η μάνα του Λάμπη ελχε τόσον καιρό να λάβη γράμμα από το γινό της. Τα γράμματά της έμειναν χωρίς απάντησι, στη μητρική της άγαντία δέν εφρίσκει καμμιάν απανόκρισι... Στο μεταξύ, ή εφημερίδες μιλούσαν για νεκρούς και λαβωμένους... Και να τώρα πού ή θεία του Λάμπη, νύχτα-ώρα, σκεπασμένη με το σάλι της, πήγαινε βιαστικά στη μητέρα του και δέν εστάθηκε παρά δύο για να την καληστερίση. Κι' ελχε μιιά τόσο θλιβερή νότια στη φωνή, μιάν άνησυχία στο φέρομυό της!... Τί να συνέβαινε τάχα;... Πώς να μάθη, Θεέ μου, πώς να μάθη;...

Κι' ή Φωτούλα έστεκε στο μπαλκόνι, κυττάζοντας τ' αστέρια πού ελαιγνίδιζαν σα φωτερά, μυστηριώδη μάτια, γεμάτα άνησυχία...

Τέλος άποφάσισε να κατεβή στην εξώπορτα και να περιμένη. 'Όταν θα ξαναπερνούσε ή κ. 'Αρσινόη, θα την έπιανε από τα χέρια και θα τη θερμopαρακαλούσε να τής πη...

Όταν ή κ. Φρόσω ελδε την 'Αρσινόη να μπαίνει τέτοια ώρα σπίτι της, εμάντεψε πώς κάτσια κακή είδησι τής έφευρε. Τά ήπατά της κάπηκαν: παρα λίγο να λιγοθυμήσει. 'Η συγγένισά της την έκρατίσσε στην άγκαλιά της και φιλώντας τη στα βαθουλωμένα μάγουλα, τής ελτε: ('Ακολουθεί)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΙΚΟΥ

(Του UHLAND)

Στ' άγρασθηριού του άνάμεσα τ' άτίμητα ξαφείρια ο χρυσικός την κόρη του περήφανα κυττάζει.

— Λενιώ, τής λέει, τα μάτια μου ελδαν πετράδια μύρια, μα ένα μ' έσε στην ώμορφιά δέν ελδα να ταιριάξη.

'Ιπτότης πλούσιος, ξακουστός μπρός στ' άγρασθηρι φτάνει.

— Καλή σου μέρα, ώμορφοειά χρυσοτελεκητή μου.

Σπάνιο, πολύτιμο, χρυσό θέλω από σε στεφάνι για την καλήν άγάπη μου κι' άρραβωνιαστική μου...

Σάν το στεφάνι τέλειωσε κι' έλαμψε στολισμένο από χρυσάφι λαγαρό, πετράδια σαν άστέρια,

μ' ένα μικρό χαμόγελο και παραπονεμένο

ελτε ή Λενιώ κρατώντας το μές τ' άσά λευκά της χέρια:

— Εύτυχισμένη ή κορασιά ή τόσο άγαπημένη

πού τέτοιο άτίμητο, λαμπρό στεφάνι δε να βάλη.

Μά περισσότερο άπ' αυτή θάμιον εύτυχισμένη,

τριανταφυλλέιο αν μώθανε ο ίπτότης στο κεφάλι...

Δέν πέρασε πολύς καιρός, ξανάρχεται ο ίπτότης

και το στεφάνι δώ κι' έκει προσεχτικά ξετάζει.

— Τώρα, καλέ μου χρυσική, για το κρινόχερό της θέλω άρραβώνα π' άλλη μιιά στον κόσμο να μη μοιάξη...

Τό δαχτυλίδι το χρυσό και (διαμαντοδεμένο σαν τέλειωσε, π' άπ' ώμορφιά άλλο δέν ελχε ταιρι, μ' ένα μικρό χαμόγελο και (παραπονεμένο) ελτε ή Λενιώ και τώβαλε μέσ' (στο λευκό της χέρι:

— Εύτυχισμένη ή κορασιά ή (τόσο άγαπημένη) όπου το δαχτυλίδι αυτό στο (χέρι της θα βάλη. Μά περισσότερο άπ' αυτό (θάμιον εύτυχισμένη) αν λιγα ο ίπτότης μώθινε (μαλλιιά του άπ' το κεφάλι...

Δέν πέρασε πολύς καιρός κι' ο (ίπτότης πάλι πίσω) πρός τ' άγρασθηρι έρχεται (να ιδη το δαχτυλίδι. — Κι' αυτό, καλέ μου χρυσική, (θα σου το μολογήσω, θάνα το λαμπρώτερο της (νύφης μου στολίδι.

Μά τα στολίδια πάκμασε το (ξακουστό σου χέρι

να ιδώ αν ταιριάξουν ήθελα σε πρόσωπο κανένα. 'Ελα, Λενιώ μου, βάλε τα για το γλυκό μου ταιρι πούναι καλόκαρδη ψυχή κι' ώμορφη σαν εσένα...

Τη μέρα κείνη ήταν γιορτή και ή Λενιώ φροούσε την πιδό λαμπρή της φορεσιά στο λυγερό κορμί της, γιατί συχνά στην έκκλησιά να πάη εσηνηθούσε και στα είκονίσματα μπροστά να λήη την προσευχή της.

Πρός τον ίπτότη κόκκινη κι' άτολμη πλησιάζει κι' εκείνος με τα εύγενικά κινήματα πού ξέρει το δαχτυλίδι το χρυσό στο δάχτυλο της βάσει και το στεφάνι της φορεί κρατώντας της το χέρι.

— Άγαπημένη μου Λενιώ, τελειώσαν τα παιγνίδια. 'Εσύ 'σαι κείνη πώκρωθα γι' άρραβωνιαστική μου, όλα για σένα γίνανε τ' άτίμητα στολίδια, πάνε τα μάγια, τώρα πειά για πάντα ελσαι δική μου.

Και στα διαμάντια άνάμεσα ή μάνα σου αν σ' εγέννα και στα χρυσάφια αν ψήλωσε τ' άγγελικό κορμί σου, ήταν καλό προμήνημα πώς θα ένωθής με μου, και δόξες μεγαλειότερες προσμέναν τη ζωή σου...

Μετάφρ. Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕ ΠΟΙΗΤΗ ΤΟΥ ΓΛΥΚΟΥ ΝΕΡΟΥ

(Έπίγραμμα του Πούσκιν)

'Αχ, δέν θα ιδη παράδισον αυτός έδω ο νεκρός, γιατ' έκαμε πάρα πολλά στον κόσμο άμαρτήματα. Τα κορμάτα του όμως μπορεί να τα ξεχάση κι' ο (Θεός, όπως ο κόσμος ξεχάσε τα τόσα του ποιήματα!...

